

Arribava tard, eren passades les 12 i ja feia hores que una nit fosca i sense lluna planava sobre les muntanyes. Estava content amb la seva nova feina, torn de nit a la biblioteca d'un poble amb pocs habitants perdut en les muntanyes del Pirineu. Li va resultar una oferta irresistible quan el propietari, un home de més de 90 anys, li va demanar pràcticament de genolls que seguís amb la tradició centenària de la biblioteca els Enclars: romandre oberta les 24 hores del dia. Això li permetia dedicar durant el vespre força hores a l'estudi del seu màster en literatura grecollatina i a la nit, mentre vigilava la biblioteca, fer feina de traducció de textos. Després de treballar 3 mesos al local podia dir que només havia interaccionat dues vegades amb usuaris del centre, en una ocasió un carter perdut a les sis de matí en busca d'indicacions i en l'altra una senyora que va fer el retorn d'una novel·la romàntica. Encara que no fos una persona introvertida ni un ermità es podia dir gaudia de la soledat, i aquesta feina li va aportar al seu dia a dia el seu preuat guany en pau i tranquil·litat.

Finalment es va trobar a les portes de la biblioteca, una antiga casa de pagès reformada als anys 60 que fins aleshores havia complert amb les funcions de ser la biblioteca més propera dels cinc pobles adjacents. Cercant a les butxaques de l'anorac finalment el jove va aconseguir trobar les claus, no sense abans advertir que al costat de la porta hi havia arronsada al peu de l'aparador una caixa de cartró amb una petita nota missiva a la part superior on hi estava escrit a mà la paraula "*Donació*". No era estrany que els habitants del poble fessin donacions de llibres de tant en tant, encara que normalment les feien en mà i a hores diürnes. Va ser així com el nostre protagonista va recollir el paquet i va enfilar-se finalment cap dins la biblioteca. Encara que havia estat reformat, el local no disposava de finestres grans, únicament de la llum que entrava per la porta de vidre, la vitrina i les diverses finestretes que ocupaven l'alt i obscur sostre de l'estructura, que amb prou feines aportaven suficient llum durant el dia. No obstant, la instal·lació lumínica cobria estratègicament els punts de més moviment de la biblioteca amb una llum calenta i suau que en els dies més freds donava caliu. Un cop a l'interior, a mà dreta, hi havia l'escriptori del recepcionista amb el seu equip informàtic, presidint el centre de la sala una taula rectangular de més de vint seients coronats per una làmpada central que la il·luminava

perfectament des del centre. Al seu voltant i en forma de semicercle és perdien en la penombra els passadissos de la íntima biblioteca que amagaven llibres i records de temps anteriors a la seva construcció.

Durant les primeres hores de la matinada les tasques que li ocupaven l'inici de la jornada solien comprendre col·locar llibres retornats, endreçar les noves incorporacions i organitzar les recollides del dia següent. A mesura que avançava amb aquestes tasques l'atenció i l'interès per la caixa que havia recollit en obrir anava augmentant. Genuïnament sentia que una obsessió creixent el captivava i dirigia tota la seva atenció i pensaments al cub de cartró. No va passar molta estona fins que va desistir de les seves tasques i la temptació el va conduir davant de la caixa. La va col·locar a la taula central de la biblioteca; estava precintada amb una cinta adhesiva americana col·locada amb molta cura al seu voltant. Un calfred li va recorre la esquena sencera, donant-li la sensació de que la caixa volia, desitjava, ser oberta. Semblava que estava predisposada a obrir-se per ell i sense cap dificultat. Estirant suaument, la cinta es va començar a despendre com si es tractes del paper d'una magdalena. Mentre la desprecintava, li van donar per fantasiar amb la idea de que es tractaria de contingut secret; documents prohibits del govern o bé el diari d'un periodista pròfug de la llei. En obrir la caixa, els llibres estaven apilats un a sobre de l'altre en sis pilars de 5 llibres, no tenien títol ni descripció, únicament al llom hi portaven un nom, cognom i data. Va agafar-ne un, estava ben cuidat, estava escrit a mà amb tinta negra i una preciosa lletra en cursiva, al llom hi deia "*Alba López – 25/03/1993*". Va obrir el llibre i no va haver-hi volta enrere. Mentre llegia, una boira d'esgarripança s'estenia sense parar per els seus pensaments reduint en el no res l'excitació producte del misteri inicial. El contingut era senzillament macabre. Es tractava d'una narració de deu pàgines d'un assassinat salvatge. El text incorria en detalls massa explícits i brutals. No va poder acabar el text i va deixar-lo, però no sense abans agafar uns quants llibres més i veure que descrivien també crims increïblement cruents. Sense voler pensar-hi més, va assumir que era l'obra d'un autor amateur de novel·la negra que d'alguna manera volia desfer-se dels seus esborralls. Va deixar la caixa al costat de la paperera de reciclatge i va continuar amb els deures pendants.

La nit transcorria silenciosa, feia estona que tenia un neguit fruit de l'escabrosa lectura i no se'l podia treure del cap, recordava el primer nom que va llegir. No va poder evitar-ho, va accedir a l'ordinador de la sala i va escriure el nom "*Alba López*", els resultats del cercador eren terribles, no s'equivocava i el nom li sonava de debò. Es tractava d'una jove assassinada als setze anys a principis dels noranta; un esdeveniment que els mitjans van cobrir degut a l'atrocitat del crim, mai es va saber qui era el perpetrador. La sensació de que algú n'estigués fent un relat literari li va resultar repugnant. Per alguna raó podia sentir que el text tenia veracitat, semblava que contenia detalls on ni les investigacions policials ni periodístiques havien arribat. Va descartar molt ràpidament la terrible idea de que el culpable al crim fos el responsable del text quan va adonar-se que entre els llibres hi havia dates tant distants com "*Pere Burriach – 19/01/1889*" fins a "*Josep Lluís Camacho – 25/11/2019*". En una espiral compulsiva va començar a cercar els noms de la resta de relats, els resultats eren variats, oscil·laven des de casos de gran impacte mediàtic a persones que semblava que no havien existit. Els crims, sobre quals va trobar informació per internet, seguien dos patrons: en primer lloc, l'assassí deixava les restes esquarтерades de la víctima repartides per el perímetre del crim, i en segon lloc, mai es va poder fer responsable a ningú de cap dels assassinats.

La lluna s'alçava sobre les muntanyes i va començar a il·luminar l'antiga casa de pagès. Va perdre la noció del temps submergit en les preguntes i misteris de l'anormal donació; ni sabia quant de temps es trobava abstret en la seva recerca. El seny li indicava que era el moment d'aturar-se, els nous descobriments aportaven més preguntes que respostes i començava a veure que treure'n l'entrellat era estibar d'un fil que semblava etern. Sentia que els seus pensaments s'estenien com una gota d'aigua dolça a través d'un oceà negre i profund. Quin era el quelcom de tot allò? Un broma pesada, un literat fracassat, una ment malalta? La preocupació de que fos un perill real el va dur a escorcollar la biblioteca de cap a cap i assegurar-se de que tot estigues al seu lloc, malauradament poc confort va sentir en la foscor que inundava el lloc. La sensació d'uns ulls en la obscuritat cada cop es feia més insuportable, finalment va arribar a la conclusió de que la millor manera de desfer-se de tota preocupació era tallar de soca-rel i tirar la caixa al container més proper. Amb decisió va agafar la caixa, va obrir de nou la porta i va llençar-la sense dubtar gens. Quan va sortir a l'exterior, abraçat per la llum de lluna va advertir un

silenci sepulcral, semblava que l'entorn estava aguantant la respiració i tot es mantenia immòbil a la espera de que succeís quelcom. Per prudència o bé por va decidir que no s'hi quedaria més estona de la estrictament necessària i va tornar a entrar. Després de tancar la porta a les seves esquenes, va tornar a l'escriptori amb la decisió de treballar en la traducció de textos i així poder espantar els mals pensaments. Però, no, no va ser així. Va veure-ho a al instant, la caixa tornava a ser davant de la porta mirant-lo directament a ell. No podia ser. Qui i com va portar la caixa de nou a ell! El cor li sortia del pit i amb tot el coratge que va poder reunir va aixecar-se i la va recollir, però amb la presa i els nervis, o potser per voluntat pròpia de la caixa, li va relliscar de les mans provocant que tots els llibres acabessin escampats per terra. Els va col·locar de nou com va poder a dins i en aquesta ocasió va decidir a tancar-la sota clau dintre de l'armariet del rebedor on normalment es deixaven els llibres en retorn. D'allà no és podria moure, o això volia creure.

La lluna estava en el seu màxim esplendor i la nit en el seu punt més àlgid. Els segons transcorrien com minuts i els minuts com hores, no és podia estar quiet, com un animal engabiat caminava en cercles buscant respostes fútils al pertorbador fet que acabava de viure. Si ho explicava, algú el creuria? Tenia sentit trucar l'encarregat per això? I si era tot una broma? De sobte va trepitjar una cosa al terra, era un dels llibres que havia caigut, va agafar-lo amb la decisió de tirar-lo. No va poder, abans de poder-lo llençar ho va veure. Va voler ignorar-ho, pensar que era un malson, que res del que estava ocorrent era cert, però va llegir que al lloc del llibre hi deia "*Marc Canut – 29/11/2024*". Li brotaven les llàgrimes en un estupor terrorífic, era el seu nom i el dia en el que es trobava. Una macabra profecia es cernia sobre ell i no podia evitar-ho, tremolava tant que li era impossible mantenir-se de peu. Com va poder va seure a la cadira més propera, va eixugar-se les llàgrimes amb la màniga i va començar a llegir-lo. El text relatava "*En Marc arriba tard, son passades les dotze i l'observo des de l'interior de la biblioteca en el secret de la foscor. Ha vist el meu regal i el carrega sota el braç; he començat a salivar, se'l veu tan jove i viu... No puc esperar a escoltar els seus crits de desesperació, clamant pietat. Serà una matança cruenta*" no podia segur llegint, estava segur que no hi podia haver ningú. Havia recorregut la biblioteca sencera i no hi havia cap indici de que hi hagués algú, però ell ho sentia, sabia que feia estona que no estava sol, que l'observaven des de la penombra. Aquell llibre era el seu destí, i ja amb el pesar de qui

no pot evitar lo inevitable va obrir el llibre i va començar a llegir les ultimes pàgines. De sobte, va parar de llegir, i en alçar la mirada ho va veure. Es va quedar congelat al lloc, mentre una ombra s'arrossegava des del fons de les prestatgeries per terra fent un soroll horrible i estrident. De cop i volta, es va aturar on començava el passadís. Encara en la foscor podia discernir una figura amorfa, ulls vermells i sanguinolents, estava davant d'un mal inexorable i ansiós per la violència, una maldat primigènia i més antiga que l'home.

Desemparat per qualsevol Déu es va quedar de genolls plorant, era l'hora d'una mort violenta i horrible. La lluna brillava vermella.